24 . IX . 1998

Lieve V & A.

Telefoonkrabbels (doodles) zijn volgens mij een uiting van het onderbewuste – ze ontstaan zonder vooropgezet plan, terwijl je luistert en praat. De linkerhelft is van mij. Tien voegde er later nog wat lijnen eigen tekens en ondoorgrondelijke woorden aan toe. Ik moest wel even lachen om het resultaat, dat onverwacht mijn stemming weergeeft: ik krijg altijd buikpijn van vertrekken en het lijkt steeds erger te worden. Buikpijn van al het onvoltooide (zowel wat werk als privé betreft) dat je achterlaat, van de klussen die nog moeten worden gedaan, een telefoontje hier, een briefje daar. Toch heeft een mens zo af en toe een verzetje nodig en ik weet dat het de moeite loont uiteindelijk. „Hogere sferen" en Proust gaan (weer) mee en een hele zak vol krantenknipsels waar ik niet aan toe kwam. Waar ik wel aan toe kwam zit in deze leesportefeuille.

Ik hoop dat in het verhaal van Toon een nuttige suggestie zit om uit te rusten. Mijn suggestie is: alleen maar doen waar je plezier in hebt, waar je in op kunt gaan. Dat geeft energie (zie het – zeer lezenswaardige – artikel over „Flow")

Ik verheug me nu al op ons uitje naar Brugge en Antwerpen – Soms laadt je van 1 dag meer op dan van een hele vakantie. Misschien een kleine compensatie voor jullie laatste vakantie, die niet bracht wat jullie ervan verwachtten.

Jullie hebben weer spannende tijden met Reinoud beleefd. Ik hoop voor hem in de eerste plaats, maar ook voor jullie dat „alles reg kom" – As je iets echt wil, kan het, roep ik altijd (hoewel die overtuiging met het groeien der jaren iets afneemt) maar Reinoud lijkt werkelijk „determined" en hij lijkt me zo iemand (zo iets als Tien) die via omwegen toch komt waar hij wezen wil. „My children don't stop to amaze me" schreef Kayleen eens – en ik moet daar vaak aan denken. Morgen vroeg op – time for bed. Over 2½ week zijn we weer terug. met verhalen en foto's om te delen.

Veel liefs, omhelsd – Irm.